

ŠTĚNĚ

Marie už dvakrát poukázala na to, jak nádherně dopadá podzimní slunko na dokonalé kukuřičné pole, protože nádhera podzimního slunka na dokonalém kukuřičném poli v ní vzbuzovala dojem strašidelného zámku – nikoli zámku, ve kterém sama byla, ale jakéhosi mytického zámku, jenž se jí občas v duchu zjevoval (hned vedle něj byl hřbitov a na plotě seděla kočka), když popatřila na nádheru podzimního slunka na dokonalém atd. atd. – a ona chtěla mít jistotu, že jestli se dětem v duchu zjevuje podobný strašidelný zámek, kdykoli popatří na nádheru podzimního atd. atd., vybaví se jim právě teď, aby to mohli prožít všichni společně, jako kamarádi, jako spolužáci z fakulty na road tripu, jen bez trávy, hahaha!

Ale kdepak. Když už potřetí řekla: „Páni, koukněte se na to,“ Abbie odvětila: „Jasně, mami, my to vidíme. Kukuřice,“ a Josh na to: „Teď ne, mami, kyne mi tu chleba,“ což jí nevadilo. Neměla s tím potíže, Královský pekař byl přece jen lepší než Dudy Dády, což byla hra, o níž žadonil.

Inu, kdo ví? Třeba se jim žádné mytické rozostřené obrázky v hlavě nezjevovaly. Anebo ty mytické obrázky, co nosili v hlavě, byly úplně jiné než obrázky v té její. V tom tkvěla ta krása, protože jsou to koneckonců samostatní človíčkové. Ty o ně jen pečuješ. Nemusí cítit totéž co ty. Je třeba je jen podporovat v tom, co cítí *oni*.

Ale stejně, pane jo, to kukuřičné pole je teda klasa.

„Vždycky když vidím takovéhle pole,“ ozvala se, „vybaví se mi strašidelný zámek!“

„Nuž na chleba! Nuž na chleba!“ vykřikl Josh. „Ty kráme jeden, vždyť jsem na to kliknul!“

Když už je řeč o Halloweenu, vzpomněla si na loňský podzim, kdy jim snop kukuřičného šustí převrátil nákupní vozík. To se tenkrát nasmáli! Společný smích, to je něco. Sama si ho jako malá neužila – táta mrzout a máma stydlivka. Kdyby se takhle vozík překotil jim, táta by ho ze zoufalství nakopl a máma by zarputile odkráčela, natřela by si pusy rtěnkou a dělala by, že k tátovi nepatří, a ona, Marie, by mezitím nervózně žužlala toho strašlivého plastového vojáčka, jemuž říkala Brady.

V téhle rodině se smích naopak pěstoval! Včera večer, když ji Josh polekal svým gameboyem, vyprskla zubní pastu na zrcadlo a všichni se smíchy váleli s Goochiem po podlaže, načež Josh nostalgicky poznamenal: „Mami, pamatuješ, když byl Goochie ještě štěně?“ V tu chvíli se Abbie rozplakala, protože v té době jí bylo teprve pět let, takže si Goochieho jako štěně nepamatovala.

Odtud tenhle Rodinný úkol. A pokud jde o Roberta? Pánbůh mu požehnej, to byl chlap. Ten by s tímhle Rodinným úkolem neměl sebemenší problém. Milovala, jak vždycky hlaholil „Hohó“, kdykoli přinesla domů něco nového a nečekaného.

„Hohó!“ prohlásil Robert, když se vrátil domů a objevil leguána. „Hohó!“ zaburácel, když přišel a našel fretku, která se dobývá k leguánovi do terária. „Tak se mi zdá, že jsme se stali šťastnými majiteli zvěřince!“

Zbožňovala na něm tu jeho hravost – mohli jste domů přivést hrocha, zaplaceného kreditkou (za fretku i leguána kreditkou platila), a on řekl jen: „Hohó!“ a zeptal se, co takové zvíře žere a kolik toho naspí a jak se ten pazdrát bude sakra jenom jmenovat.

Ze zadního sedadla se od Joshe ozývalo známé *dyt-dyt-dyt*, což vydával vždycky, když byl jeho Pekař v Pekařském módu a snažil se dostat Bochníky do pece, přičemž musel odrážet útoky Hladových obyvatel, jako například Lišky s roztaženým žaludkem nebo Červenky, která poněkud nepravděpodobně dokázala bochník odnést napíchnutý na zobáku, když se jí předtím podařilo upustit Řachavý šutr Pekaři na hlavu – to vše Marie zjistila přes léto, kdy studovala manuál Královského pekaře, zatímco Josh spal.

A pomohlo to, vážně jo. V poslední době nebyl Josh tak odtazitý, a když teď hrál a ona se k němu zezadu přitočila a prohlásila: „Páni, to jsem nevěděla, že můžeš upéct i perník“, nebo „Joshi, zkus Zubatý nůž, budeš to mít nakrájené rychleji. A mezitím si zavři Okno na Petlici“, volnou rukou ji láskyplně plácl, a včera se dokonce pěkně od plic zasmáli, když jí tak omylem srazil z nosu brýle.

Takže její matka mohla beze všeho tvrdit, že děti rozmazluje. Jenže její děti nebyly rozmazené. Byly *milované*. Ona aspoň nikdy žádné z nich nenechala stát dvě hodiny ve vichřici po středoškolském plese. Ona aspoň nikdy na žádné z nich opile nevyjela: „Mně teda nepřipadá, že bys měla na vysokou.“ Ona aspoň nikdy žádné z nich nezamkla do komory (do komory!) a v obýváku neobšťastňovala nějakého kopáče.

Panebože, ten svět je krásný! Podzimní barvy, pableskující řeka, olověný mrak připomínající oblouk napůl zrenovovaného McDonaldu, který se jako hrad tyčí nad dálnicí I-90.

Tentokrát bude všechno jinak, o tom byla přesvědčená. O tohle zvířátko se děti budou starat samy, protože štěně není nijak rozměrné a nekouše. („Hohó!“ pronesl Robert, když ho leguán poprvé kousl. „Koukám, že máš k tomu taky co říct!“)

Děkuju ti, Bože, pomyslela si, jak se její lexus řtil mezi kuříčnými poli. Dal jsi mi toho hrozně moc: překážky i sílu je překonat, milosrdenství a každý den nové a nové příležitosti své milosrdenství předávat dál. A v duchu se rozezpívala, jako to dělávala, když měla pocit, že na světě je dobře a že v tom světě konečně našla své místo. „Hohó, hohó!“

Callie odhrnula závěs.

Jo. Skvěle. Pořád je všechno *dokonale* vyřešené.

Měl vzadu plné ruce práce. Takový dvorek může někdy znamenat celý svět. Jako když byla malá holka, to pro ni dvorek taky byl celý svět. Třemi dírami v plaňkovém plotu viděla na Exxon (dírou č. 1) a Křižovatka karambolů (dírou č. 2), a díru č. 3 vlastně tvořily dva otvory, takže když se na ně člověk správně zaměřil, oči mu parádně zašilhaly a on mohl dělat, že je úplně sjetý a vrávorat po dvorku, šilhat a blekotat: „Klídek, čéče, klídek.“

Až bude Bo starší, všechno bude jinak. To bude potřebovat svobodu. Ale teď je potřeba jediné: aby ho něco nepřejelo. Jednou ho našli až na Testament Street. Tedy až za dálnicí I-90. Jak se mohl dostat přes dálnici? Věděla jak. Prostě přeběhl. Takhle on přecházel. Jednou jim z náměstí

Hightown Plaza kvůli němu volal úplně cizí člověk. Říkal to dokonce i doktor Brile: „Callie, s tím klukem to nedopadne dobře, jestli ho nezvládnete. Bere léky?“

Ano i ne. Skřípal po nich zuby a bez varování bušil pěstmi kolem sebe. Rozbil takhle už několik talířů a jednou i prosklený stolek, takže skončil se čtyřmi stehy na zápěstí.

Dneska léky nepotřeboval, protože na dvorku byl v bezpečí, *dokonale* ho vyspravila.

Trénoval venku nadhazování – z helmy s logem Yankees bral jeden kamínek za druhým a trefoval se do stromu.

Vzhlédl a všiml si jí a poslal jí vzduchem polibek, jak měl ve zvyku.

Zlatíčko její.

Teď už jenom aby všechno dobře dopadlo i s pejskem. Doufala, že ta paní, co volala, si pro něj opravdu přijede. Bylo to moc hezké štěně. Bílé s hnědým flíčkem kolem jednoho oka. Roztomilé. Jestli ta paní přijede, určitě ho bude chtít. A jestli si ho vezme, Jimmy bude mít po problémech. Tenkrát s těmi koťaty se mu do toho vůbec nechtělo. Ale kdyby si štěně nikdo nevzal, udělal by to. Musel by. Protože podle něj, když člověk řekne, že něco udělá, tak to má udělat, protože nesplněným slovem to začíná a dětmi na drogách končí. A navíc vyrostl na farmě, nebo přinejmenším blízko farmy, a každý, kdo vyrostl na farmě, věděl, že pokud jde o nemocná nebo nadbytečná zvířata, člověk zkrátka musí udělat, co je potřeba. To štěně není nemocné, jen nadbytečné.

Tehdy s koťaty mu Brianna a Jessi vynadali do vrahů, Bo z toho byl celý pryč a Jimmy tenkrát řval: „Heleďte, děcka, já vyrostl na farmě a tam člověk musel udělat, co bylo

potřeba!“ Pak v posteli plakal a vykládal, jak kořata v pytlí mňoukala celou cestu k rybníku a jak lituje, že vyrostl na farmě, a ona mu tehdy skoro řekla: „Myslíš u farmy.“ (Jeho otec měl automyčku kousek od Cortlandu.) Jenže někdy když byla moc chytrá, stiskl jí kůži na předloktí a vodil ji po pokoji a říkal: „Slyšel jsem dobře? To snad ne!“

Takže tehdy po kořatech prohlásila jen: „Miláčku, udělal jsi, co bylo potřeba.“

A on na to: „Asi máš pravdu, ale není to žádná sranda, vychovávat děti, jak se má.“

A pak, protože mu nezkomplikovala život svou přechytralostí, spolu leželi a spřádali plány. Co kdyby třeba prodali dům a přestěhovali se do Arizony a koupili si automyčku, mohli by taky dětem nakoupit nahrávky, které jim pomůžou se čtením, mohli by třeba nasázet rajčata, a pak se dali do zápolení a (netušila, proč si to zapamatovala) on udělal takovou zvláštní věc, přivinul jí k sobě a jakoby jí chrochtl do vlasů, bylo to něco mezi úsměškem a zoufalým výkřikem, jakési kýchnutí anebo první vzlyk.

Takový projev důvěry jí dodal pocit výjimečnosti.

Takže co by si dnes večer moc přála? Prodat štěně, dát děti brzo spát, a až Jimmy uvidí, jak to všechno se štěnětem hezky zařídila, mohli by si trochu užít a pak ležet a spřádat plány, a on by jí zase mohl tak hezky chrochnout do vlasů.

Neměla nejmenší poněti, proč pro ni to jeho chrochnutí tolik znamenalo. Taková divná věc, která zkrátka patřila k jejímu divuplnému já, hahaha.

Bo venku v náhlém záchvěvu zvědavosti vyskočil na nohy, protože (že by?) dáma, která volala, asi už přijela.

Jo, a má moc pěkné auto, hm, škoda že dala do inzerátu „levně“.

„Ten je krásnej, maminko, já ho chci!“ vykvikla Abbie při pohledu na štěňátko, které na ni nevzrušeně civělo z krabice od bot. Nato se přišourala paní domu a raz, dva, tři, čtyři, sesbírala z koberce čtyři psí hovínka.

Pane jo, děti to mají dneska národopisné, pomyslela si Marie, haha (ta špína, plesnivina, akvárium, v němž je místo vody jediný svazek encyklopedie, na poličce hrnec na těstoviny a z něj poněkud nepochopitelně trčí nafukovací cukrkandl), a někoho by to možná znechutilo (konkrétně třeba rezervní pneumatika na stole v jídelně nebo zasmušilá fena, pravděpodobná původkyně zmíněných nečistot, co si zálibně tře zadek o hromadu prádla v koutě, hezky vsedě s rozcapenýma nohama a s debilním labužnickým výrazem), ale Marie si uvědomila (a bojovala přitom s nutkáním doběhnout ke dřezu a umýt si ruce, což neudělala zčásti proto, že v něm byl *basketbalový míč*), že to všechno je vlastně jen strašlivě smutné.

Hlavně na nic nesahejte, prosím vás, na nic nesahat, zapřísahala Joshe a Abbie, ale jen v duchu, protože chtěla dětem ukázat, jaká je demokratická a tolerantní, a všichni se pak můžou umýt v tom napůl zrenovovaném McDonaldu, hlavně aby si nestrkali prsty do pusy, Bůh chraň, aby si třeba promnuli oči.

Zazvonil telefon a paní se odbelhala do kuchyně a opatrně položila bobky zabalené v ubrousku na *kuchyňskou linku*.